

Ταξικός πόλεμος και ιμπεριαλισμός στην Ελλάδα

Shawn Hattingh (ZACF)

Καθώς η κρίση στην Ευρώπη έχει ενταθεί, ο ταξικός πόλεμος και ο ιμπεριαλισμός έχουν εμβαθύνει στην Ελλάδα. Πράγματι, η ελληνική εργατική τάξη έχει υποστεί περαιτέρω επιθέσεις σε βάρος της από την τοπική άρχουσα τάξη -που αποτελείται από τους καπιταλιστές και υψηλόβαθμους κρατικούς αξιωματούχους- και τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Για να εκταμιευθεί το τελευταίο «ποσό διάσωσης» από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο (ΔΝΤ) και την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (ΕΚΤ), ένα σχέδιο διάσωσης που πηγαίνει κατ' ευθείαν στις τράπεζες που κατέχουν το μεγαλύτερο μέρος του χρέους του ελληνικού κράτους, το ελληνικό κράτος αναγκάστηκε από τις γερμανική, γαλλική και αμερικανική άρχουσες τάξεις να μειώσει και πάλι τις συντάξεις κατά περισσότερο από 15%, να ιδιωτικοποιήσει πλήρως την κοινή ωφέλεια, να περικόψει για μια ακόμη φορά τις κοινωνικές δαπάνες και να εφαρμόσει περισσότερες περικοπές μισθών, συμπεριλαμβανομένης και της μείωσης κατά 22% του κατώτατου μισθού. Μέχρι το 2014 προβλέπεται ότι το ελληνικό Κράτος θα μειώσει τις δαπάνες, κυρίως στις κοινωνικές υπηρεσίες, κατά επιπλέον 12 δισεκατομμύρια ευρώ. Όλα αυτά έρχονται αναδρομικά ως μέρος των προηγούμενων γύρων των μέτρων λιτότητας και η ελληνική εργατική τάξη βρίσκεται υπό σοβαρή πίεση: ο αριθμός των αστέγων αυξάνεται με ταχείς

ρυθμούς και η ανεργία εκτοξεύτηκε τελευταία στο 20%.

Γιατί οι άρχουσες τάξεις επιτίθενται στην εργατική τάξη

Φυσικά, οι άρχουσες τάξεις στη Γερμανία και τη Γαλλία -που στην πραγματικότητα ελέγχουν επίσης την Ευρωπαϊκή Ένωση (Ε.Ε.)- έχουν μεγάλο ενδιαφέρον για να απαιτώντας τη σάρκα της ελληνικής εργατικής τάξης. Πολλές γερμανικές και γαλλικές τράπεζες κατέχουν το χρέος του ελληνικού κράτους, μέσω ομολόγων, και είναι προς το συμφέρον τους να διασφαλίσουν ότι αυτό το χρέος θα ξεπληρωθεί - ακόμα και ένα μόνο μέρος του. Ως αποτέλεσμα, οι τράπεζες αυτές έχουν ζητήσει από τα αντίστοιχα κράτη τους να παρέμβουν ώστε να εξασφαλιστεί ότι αυτό θα συμβεί. Κατά συνέπεια, το γερμανικό και το γαλλικό κράτος παρουσίασαν πρόσφατα μια συμφωνία, που συνδέεται με τα τελευταία μέτρα «διάσωσης», ώστε να διασφαλιστεί ότι ένα μεγάλο μέρος του χρέους θα καταβληθεί. Τα κύρια ΜΜΕ παρουσίασαν αυτή τη συμφωνία ως ελάφρυνση του χρέους του ελληνικού Κράτους, αλλά η υπόθεση δεν είναι τόσο απλή. Η συμφωνία περιλαμβάνει μέτρα, σύμφωνα με τα οποία οι τράπεζες δέχονται να μειώσουν την αξία των ελληνικών ομολόγων που κατέχουν. Μέρος του ποσού αυτού περιλαμβάνει, επίσης, ομόλογα που ανταλλάσσονται με τις τράπεζες σε νέα δάνεια προς το ελληνικό Κράτος. Στην πραγματικότητα, με την εν λόγω συμφωνία 93 δισεκατομμύρια ευρώ του τελευταίου δανείου διάσωσης πρόκειται να δοθούν στις τράπεζες σε αντιστάθμισμα για τη μείωση της αξίας των ελληνικών ομολόγων που κατέχουν με 107 δισ. ευρώ. Στην πραγματικότητα, με τη συμφωνία αυτή εξασφαλίζεται το ότι οι τράπεζες που κατέχουν το χρέος του ελληνικού Κράτους θα πάρουν πίσω περισσότερα από όσα τους οφείλονται. Κεντρικό ρόλο σε αυτό παίζει και το μέτρο σύμφωνα με το οποίο το ελληνικό Κράτος αναμένεται να πληρώσει το υπόλοιπο των χρεών του -και τη νέα τιμή των ομολόγων- σε αντάλλαγμα: εξασφαλίζοντας έτσι ότι δεν θα πάει κάτι λάθος.

Όπως επεσήμανε ο Ρώσος αναρχικός, Αλεξάντερ Μπέρκμαν, ο ιμπεριαλισμός συχνά περιλαμβάνει μεγάλες εταιρείες οι οποίες καλούν τα ισχυρά κράτη να “υπερασπιστούν τα συμφέροντά τους ... και να προστατεύσουν τα κέρδη τους». [1] Στην Ελλάδα, ένα κλασικό παράδειγμα ενός τέτοιου είδους ιμπεριαλισμού παίζει από μόνο του καθώς το γαλλικό και το γερμανικό Κράτος απαιτούν η εργατική τάξη να καταβάλει στις τράπεζες περισσότερα από τα χρήματα που το ελληνικό Κράτος «χρωστάει» σε αυτά, χρήματα που -παρά τη λεγόμενη συμφωνία- περιλαμβάνουν δυσβάστακτους τόκους.

Βεβαίως, το γερμανικό και το γαλλικό Κράτος παίζουν, επίσης, πολιτικά παιχνίδια. Επιμένοντας ότι το ελληνικό Κράτος πρέπει να καταβάλλει το μεγαλύτερο μέρος του χρέους του με τόκους, εξάγοντάς τους από την εργατική τάξη, αυτές οι δύο δυνάμεις προσπαθούν να αποδείξουν ότι έχουν τον έλεγχο της Ε.Ε. και ότι θα τον χρησιμοποιήσουν. Στην πραγματικότητα, το γαλλικό και το γερμανικό Κράτος χρησιμοποιούν την κρίση για να προσπαθήσουν να αποδυναμώσουν περαιτέρω τη διαπραγματευτική ισχύ των περιφερειακών κρατών-μελών της Ε.Ε. Αυτό δεν είναι ασυνήθιστο. Όπως και οι καπιταλιστές, έτσι και τα Κράτη ανταγωνίζονται διεθνώς μεταξύ τους, και τα πιο ισχυρά Κράτη θα προσπαθούν πάντα και να υποτάξουν τα λιγότερο ισχυρά στη θέλησή τους.

Αλλά το γαλλικό και το γερμανικό Κράτος περπατούν σε τεντωμένο σχοινί όσον αφορά την πολιτική των ελιγμών τους. Αναμφισβήτητα, θέλουν να αποδείξουν στο ελληνικό Κράτος ότι είναι το αφεντικό, αλλά επίσης δεν θέλουν και να αποξενώσει πλήρως την ελληνική άρχουσα τάξη - που αποτελείται από καπιταλιστές και υψηλόβαθμους κρατικούς αξιωματούχους. Πολλοί Γερμανοί και Γάλλοι καπιταλιστές έχουν συνάψει επιχειρηματικές συμφωνίες και συνεργασίες με την ελληνική άρχουσα τάξη και δεν θέλουν οι συνεργασίες αυτές να καταστραφούν ολοσχερώς. Αξίζει να σημειωθεί ότι η γερμανική άρχουσα τάξη, ειδικότερα, έχει μεγάλο ενδιαφέρον για τη διασφάλιση της συνέχισης της Ε.Ε., επειδή ωφελείται από τις άνισες εμπορικές σχέσεις που την ορίζουν. Για να συμβεί αυτό, η εργατική τάξη της Ελλάδας πρέπει να αναγκαστεί να πληρώσει το χρέος της χώρας - ένα χρέος που παράχθηκε από την άρχουσα τάξη. Αυτό σημαίνει ότι το γερμανικό Κράτος δεν θέλει να αξιώσει αδύνατες απαιτήσεις από την ελληνική άρχουσα τάξη, και μάλλον θα αναγκάσει τους Έλληνες εργαζόμενους και τους φτωχούς να πληρώσουν. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι η γερμανική άρχουσα τάξη δεν θέλει την ελληνική άρχουσα τάξη να νιώθει ότι είναι αναγκασμένη να κάθεται σε μια γωνία και ότι ενδιαφέρεται για το Κράτος αυτό που δεν πληρώνει καν τα χρέη του. Πράγματι, αν το ελληνικό Κράτος καταρρεύσει, θα πρέπει να εγκαταλείψει την Ε.Ε. και να προκαλέσει την πτώση του ευρώ. Άλλα μικρότερα κράτη-μέλη της Ε.Ε. με υψηλά χρέη πιθανώς θα ακολουθήσουν επίσης. Στο πλαίσιο αυτό, θα πρέπει να εισάγουν και κυκλοφορήσουν δικά τους νομίσματα, τα οποία γρήγορα θα υποτιμηθούν σε σχέση με το ευρώ. Αυτό θα σήμαινε ότι θα ήταν πολύ δύσκολο για τις γερμανικές εταιρείες να εξάγουν σε αυτές τις χώρες, όπως η Ελλάδα, επειδή τα προϊόντα τους θα γίνουν ακριβότερα στο τοπικό νόμισμα. Αυτό είναι που η γερμανική άρχουσα τάξη θέλει να αποφύγει και, ως εκ τούτου, θέλει να αναγκάσει την ελληνική εργατική τάξη να πληρώσει για την κρίση και όχι η ελληνική άρχουσα τάξη.

Το ότι η ιδιοτέλεια συνέχισε να είναι η κινητήρια δύναμη της θέσης της γαλλικής και της γερμανικής άρχουσας τάξης προς την Ελλάδα, μπορεί να το εξακριβώσει κανείς από το γεγονός ότι, ενώ ζητούν από την ελληνική Πολιτεία μείωση των κοινωνικών δαπανών, δεν έχουν απαιτήσει να μειώσει τις στρατιωτικές της δαπάνες. Ο βασικότερος λόγος γι' αυτό είναι ότι το ελληνικό Κράτος είναι ο μεγαλύτερος αγοραστής όπλων από τη βιομηχανία όπλων της Γερμανίας και ο τρίτος μεγαλύτερος πελάτης των γαλλικών στρατιωτικών εξαγωγών. Κατά συνέπεια, το γαλλικό και το γερμανικό Κράτος έχουν ήδη τοποθετηθεί μη βάζοντας φρένο στις στρατιωτικές δαπάνες του ελληνικού Κράτους. Έτσι, το ελληνικό κράτος συνέχισε τις στρατιωτικές δαπάνες σε υψηλό επίπεδο: μόνο το 2010 δαπανήθηκαν 7,1 δισεκατομμύρια ευρώ γι' αυτές.

Τα μέτρα τα οποία επιβάλλονται στην ελληνική εργατική τάξη χρησιμοποιούνται, επίσης, από τη γερμανική, γαλλική, αμερικανική και βρετανική άρχουσες τάξεις για να υπονομεύσουν τις θέσεις των αντίστοιχων εργατικών τους τάξεων. Σίγουρα, η επίθεση στην ελληνική εργατική τάξη χρησιμοποιείται από αυτά τα ισχυρά Κράτη -και τις άρχουσες τάξεις που τα ελέγχουν- ως απειλή, προκειμένου να εξασφαλιστεί ότι οι κατά τόπους εργαζόμενοι θα δέχονται μικρότερες μισθολογικές αυξήσεις ή πάγωμα των μισθών. Έτσι, σε όλη την Ευρώπη και μεγάλο μέρος του κόσμου, η κρίση φέρνει μέτρα λιτότητας καθώς και σε έναν άγριο ταξικό πόλεμο, που την πρώτη επιβολή των μέτρων

αυτών στην Ελλάδα, εμβαθύνει.

Αλλά η ελληνική άρχουσα τάξη δεν είναι απλώς θύμα

Ενώ το ελληνικό Κράτος διατάχθηκε από τις μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις να επιτεθεί στην εργατική τάξη, θα ήταν λάθος να δούμε την ελληνική άρχουσα τάξη ως θύμα. Ισχυροί τομείς του ελληνικού κεφαλαίου, αυτοί με κέντρο δράσης τις τράπεζες, τις κατασκευές, τον τουρισμό και τη ναυτιλία, υπήρξαν εξαιρετικά υποστηρικτικοί των επιθέσεων στην εργατική τάξη. Αυτό έγινε επειδή ωφελούνται από ένα σχετικά φθηνότερο εργατικό δυναμικό. Τμήματα της ελληνικής άρχουσας τάξης, εκείνα που εμπλέκονται στον εισαγωγικό και τον χρηματοπιστωτικό τομέα, επίσης δεν θέλουν να εγκαταλείψουν την ΕΕ. Κι αυτό επειδή δεν θα είναι πλέον σε θέση να εισάγουν γαλλικά και γερμανικά προϊόντα σε σχετικά χαμηλές τιμές, ενώ θα ήταν πιο δύσκολο για τους Έλληνες κερδοσκόπους να δραστηριοποιηθούν σε άλλες περιοχές της Ευρώπης. Ως εκ τούτου, έχουν μεγάλο συμφέρον να διασφαλιστεί ότι η Ελλάδα δεν θα χρεοκοπήσει και ότι η εργατική τάξη να υποχρεωθεί να πληρώσει για την κρίση. Ομοίως, υψηλόβαθμα κρατικά στελέχη έχουν, επίσης, έννομο συμφέρον από την περικοπή των κρατικών δαπανών: εξασφαλίζουν έτσι τη βιωσιμότητα των καλά αμειβόμενων θέσεων εργασίας τους. Η άρχουσα τάξη στην Ελλάδα είναι, ως εκ τούτου, αρκετά πρόθυμη να μετατοπίσει το βάρος της κρίσης στην εργατική τάξη. Έτσι, η ελληνική άρχουσα τάξη όχι μόνο προκάλεσε την κρίση στην Ελλάδα, μέσω των διεθνών σπεκουλαδóρικων πιέσεων σχετικά με το χρέος (μαζί με το χρέος που δημιουργήθηκε από εμπορικές ανισορροπίες όπως π.χ. με τη Γερμανία), που έλαβαν στη συνέχεια μαζική διάσωση από το κράτος το 2008 και τώρα κάνουν το εργατική τάξη να πληρώσει για αυτό.

Φυσικά, η κατάσταση αυτή χρησιμοποιείται ως βασικό μέσο για την πραγματοποίηση του σχεδίου η ελληνική εργατική τάξη να αναλάβει το βάρος της κρίσης. Αυτό είναι στην πραγματικότητα, αυτό ακριβώς που έχει σχεδιαστεί. Το Κράτος αποτελεί τον κεντρικό πυλώνα της εξουσίας της άρχουσας τάξης, και υπάρχει έτσι ώστε μια μειονότητα να μπορεί να άρχει και να επιβάλλει τη θέλησή της στην πλειοψηφία. Είναι ειδικά η ιεραρχική φύση του Κράτους που επιτρέπει στις μειονότητες που επιθυμούν να εξουσιάζουν (υψηλόβαθμοι κρατικοί αξιωματούχοι) και να εκμεταλλεύονται τους ανθρώπους (καπιταλιστές) να επιτυγχάνουν τους στόχους τους. Η ιεραρχική δομή όλων των κρατών επικεντρώνει, επίσης, αναπόφευκτα όλη την εξουσία στα χέρια της διευθύνουσας ελίτ. Τα κράτη και η ύπαρξη ελίτ είναι, ως εκ τούτου, συνώνυμα. Τα Κράτη δεν ελέγχονται από πολιτικές προς όφελος όλων, αλλά μάλλον από την άρχουσα τάξη. Κατά την παροχή διάσωσης της άρχουσας τάξης, και της διασφάλισης ότι η εργατική τάξη θα πληρώσει για τη διάσωση αυτή, το ελληνικό Κράτος χρησιμοποιείται για τον σκοπό για τον οποίο έχει σχεδιαστεί: για να προστατεύσει τα συμφέροντα μιας μειοψηφίας σε βάρος της πλειοψηφίας.

Όταν η ελληνική εργατική τάξη αντιστάθηκε, η εξουσία του κράτους χρησιμοποιήθηκε επίσης από την άρχουσα τάξη για να προσπαθήσει να τη συντρίψει. Το κράτος ως κεντρικός μηχανισμός της εξουσίας της άρχουσας τάξης έχει τη δυνατότητα να το κάνει αυτό διότι διεκδικεί το μονοπώλιο στη χρήση της «νόμιμης» δύναμης στο έδαφος «του» και θα χρησιμοποιήσει τη δύναμη αυτή ξανά όταν το κρίνει απαραίτητο. Στην περίπτωση

της Ελλάδας η βία χρησιμοποιείται εναντίον ανθρώπων που διαμαρτύρονται λόγω της αυξανόμενης έλλειψης στέγης, της ανεργίας και των περικοπών στις κοινωνικές υπηρεσίες. Είναι αυτή η βίαιη και καταπιεστική και αυταρχική φύση όλων των κρατών που οδήγησαν τους αναρχικούς να δουν τα κράτη ως την αντίθεση της ελευθερίας. Η σκληρή πραγματικότητα είναι ότι οι διαδηλωτές στην Ελλάδα -απαιτώντας μια αξιοπρεπή ζωή και κάποια επίφαση δημοκρατίας- έχουν καταλήξει να γίνουν θύματα των μηχανισμών της κεντροποιημένης μειονότητας: του κράτους. Όσον αφορά την προσπάθεια φίμωσης διαδηλωτών -είτε με κλομπ, δακρυγόνα ή πραγματικά πυρά- το ελληνικό Κράτος θέτει πλέον σε κίνηση ένα από τα κύρια καθήκοντα για το οποίο έχει σχεδιαστεί: την οργανωμένη βία.

Επίθεση στην αστική δημοκρατία

Το γεγονός ότι οι ελληνικές, γαλλικές, γερμανικές και αμερικανικές άρχουσες τάξεις θέλουν να διατηρήσουν τον έλεγχο της κατάστασης στην Ελλάδα, μπορεί να φανεί και από τα γεγονότα που κλόνισαν τη θέση του Έλληνα πρωθυπουργού το Νοέμβριο του 2011. Σε εκείνο το σημείο, ο (τότε) πρωθυπουργός κ. Παπανδρέου, εμφανίστηκε να διαχωρίζει τη θέση του από την κυρίαρχη άποψη στο εσωτερικό της ελληνικής άρχουσας τάξης, που ήταν να παραμείνει η χώρα στην Ε.Ε. και η εργατική τάξη να πληρώσει για την κρίση. Κατά τη διάρκεια αυτού του Νοεμβρίου, με μια αιφνιδιαστική κίνηση, ο Γ. Παπανδρέου είπε ότι θα προκηρύξει δημοψήφισμα για το εάν ή όχι η Ελλάδα πρέπει να αποδεχθεί τους όρους της «διάσωσής» της. Με τον τρόπο αυτό, όμως, δεν ενέργησε προς το συμφέρον της εργατικής τάξης, αλλά για το δικό του πολιτικό συμφέρον: ήθελε να παραμείνει πρωθυπουργός και για να το πετύχει χρειαζόταν κάποια μορφή λαϊκής υποστήριξης – μιας υποστήριξης που σχεδόν όλοι οι πολιτικοί έχουν πλέον χάσει. Ωστόσο, εάν διεξαγόταν δημοψήφισμα οι περισσότεροι Έλληνες θα είχαν κατά πάσα πιθανότητα απορρίψει πανηγυρικά τις προϋποθέσεις της «διάσωσης». Οι ελληνική, γαλλική, αμερικανική και γερμανική άρχουσες τάξεις το γνώριζαν αυτό, και γι' αυτό έθεσαν αμέσως τέλος σε οποιαδήποτε ιδέα περί δημοψηφίσματος. Στη συνέχεια της όλης διαδικασίας, αποφάσισαν ότι ο Παπανδρέου ήταν αρκετά αναξιόπιστος και έπρεπε να κάνει στη άκρη. Ως εκ τούτου, και μέσα σε λίγες μέρες, ο κ. Παπανδρέου αντικαταστάθηκε από τον τεχνοκράτη, Λουκά Παπαδήμο. Ο Παπαδήμος ήταν ο πρόην επικεφαλής της Κεντρικής Τράπεζας της Ελλάδας και έχει στενούς δεσμούς με την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, και σαφώς οι γερμανική, ελληνική και γαλλική άρχουσες τάξεις αισθάνθηκαν ότι δεν θα παραιτείτο εύκολα.

Ενώ ο Bakunin τόνισε ότι είναι καλύτερα να ζούμε κάτω από ένα κοινοβουλευτικό σύστημα παρά κάτω από μια δικτατορία, ο ίδιος επισήμανε, επίσης, ότι ένα κοινοβουλευτικό σύστημα δεν ήταν η ελευθερία: ακόμα και κάτω από ένα κοινοβουλευτικό σύστημα μια μειονότητα καθοδηγεί όλους τους άλλους τι να κάνουν διαμέσου του κράτους. Ωστόσο, με τις ενέργειές τους τον Νοέμβριο του 2011, οι ελληνική, γαλλική, αμερικανική και γερμανική άρχουσες τάξεις επιτέθηκαν ακόμη και σ' αυτή την κούφια δημοκρατία που αντιπροσωπεύει το κοινοβουλευτικό σύστημα. Με το να αρνούνται το δικαίωμα του λαού να έχει λόγο για τη «διάσωση», και να καταργούν μονομερώς τον Γ. Παπανδρέου, επιτέθηκαν στην ίδια τη βάση, ακόμη και στο κοινοβουλευτικό σύστημα της «δημοκρατίας». Το γεγονός ότι μπορεί να εκδηλωθεί μια

ακόμη μεγαλύτερη παρόμοια επίθεση τότε ακόμα και αυτή η αστική δημοκρατία στην Ελλάδα θα πρέπει επίσης να καταργηθεί. Σε πρόσφατη έκθεση της αμερικανικής υπηρεσίας πληροφοριών CIA, αναφέρεται ότι από τη στιγμή που η εργατική τάξη συνεχίζει να αντιστέκεται σε μεγάλο βαθμό στα μέτρα λιτότητας, τότε μια στρατιωτική δικτατορία στην Ελλάδα μπορεί να είναι πιθανή. Σαφώς, η φιλελεύθερη αντίληψη ότι η δημοκρατία και ο καπιταλισμός είναι συνυφασμένα έχει ήδη αποδειχθεί, για άλλη μια φορά, όμως, φαίνεται ότι είναι μια πλήρης και απόλυτη πλάνη.

Η εργατική τάξη δεν κάθεται με σταυρωμένα τα χέρια

Μακράν από το να αποδεχθεί την επίθεση αυτή, η ελληνική εργατική τάξη εξακολουθεί να αγωνίζεται. Από το 2008 γίνονται μαζικές διαμαρτυρίες. Σε αυτές συμπεριλαμβάνονται αρκετά κύματα απεργιών και κάποιες χρονικές περίοδοι που έχουν σημαδευτεί από συγκρούσεις μεταξύ της αστυνομίας και τμημάτων της εργατικής τάξης. Οι καταλήψεις ορισμένων εργασιακών χώρων έχουν επίσης επεκταθεί. Ως μέρος αυτών των διαμαρτυριών, πολλοί άνθρωποι έχουν επίσης πειραματιστεί και ήδη οργανώνονται μέσω των δομών της άμεσης δημοκρατίας, όπως τις συνελεύσεις. Πολλές ελπίδες υπάρχουν σε πειράματα ανάπτυξης βιώσιμων δομών ζωής. Τον Φεβρουάριο του 2012, έγινε, επίσης, η μεγαλύτερη διαδήλωση τα τελευταία 35 χρόνια στην Ελλάδα ως απάντηση στα πρόσφατα επιπλέον μέτρα «διάσωσης» και την επίθεση που τα συνόδευσε. Είναι σαφές από τα ανωτέρω ότι η ελληνική εργατική τάξη θα συνεχίσει να αντιστέκεται σθεναρά. Ο αγώνας της είναι ήδη ηρωικός.

Υπάρχουν, ωστόσο, πολλές προκλήσεις που αντιμετωπίζουν οι αγώνες στην Ελλάδα. Συγκεκριμένα, οι μεγάλες συνδικαλιστικές οργανώσεις συνδέονται με το σοσιαλιστικό κόμμα (ΠΑΣΟΚ) - το κόμμα που βρίσκεται σήμερα στην εξουσία. Η ισχυρή συνδικαλιστική γραφειοκρατία έχει μπει πολλές φορές φρένο στους αγώνες των εργαζομένων στην Ελλάδα. Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία πολλές φορές προσπάθησε να αμβλύνει τους αγώνες της εργατικής τάξης με την αναβολή προγραμματισμένων απεργιών και διαδηλώσεων, και διεξάγοντας τις διαπραγματεύσεις της με τους πολιτικούς πίσω από κλειστές πόρτες. Ενώ η πίστη στο πολιτικό σύστημα φθίνει ολοένα, ορισμένα τμήματα της εργατικής τάξης έχουν ακόμα μια βαθιά πεποίθηση ότι το Κράτος μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως μέσο προς όφελός τους, έχοντας αποτύχει να το δουν ως αυτό που είναι: ο κεντρικός πυλώνας της κυρίαρχης ταξικής εξουσίας. Αν οι αγώνες είναι να προχωρήσουν μπροστά στην Ελλάδα, η κατάσταση αυτή πρέπει να αλλάξει.

Κεντρικό ρόλο σε αυτό, πρέπει να παίζει το γεγονός ότι είτε οι εργαζόμενοι πρέπει να παλέψουν ώστε συνδικάτα τους να απομακρυνθούν από το ΠΑΣΟΚ, συμπεριλαμβανομένης της κατάργησης του γραφειοκρατικού στρώματος, και της οικοδόμησης επαναστατικών οργανώσεων, είτε πρέπει να δημιουργήσουν νέες επαναστατικές δομές μέσω των οποίων να μπορέσουν να παλέψουν ανεξάρτητα ενάντια στην άρχουσα τάξη και τον ιμπεριαλισμό. Αυτό σημαίνει ότι είναι ζωτικής σημασίας ότι τα κοινωνικά κινήματα στην Ελλάδα πρέπει να αρχίσουν και να συνεχίσουν να οργανώνονται έξω και ενάντια στο κράτος. Χωρίς αυτό, είναι αδύνατο οι αμυντικές μάχες του παρόντος να μετατραπούν σε επιθετικές.

Είναι επίσης σαφές ότι η ρίζα των προβλημάτων στην Ελλάδα είναι η ταξική κυριαρχία, ο καπιταλισμός και το κρατικό σύστημα. Αν η εργατική τάξη πρόκειται να υπερασπιστεί τα συμφέροντά της στην Ελλάδα και να επεκτείνει την εξουσία της, θα πρέπει τα συστήματα αυτά να γίνουν στόχος επίθεσης και τελικά να καταστραφούν. Για να συμβεί αυτό οι εργαζόμενοι πρέπει να αναπτύξουν ένα όραμα που αφορά στο τι θα αντικαταστήσει το καπιταλιστικό και κρατικό σύστημα. Πρέπει, επίσης, να χρησιμοποιήσουν τις μάχες για μεταρρυθμίσεις στην οικοδόμηση ανεξάρτητων κινήσεων της εργατικής τάξης καθώς και ταξικής συνείδησης, με άλλα λόγια μια εργατική αντι-εξουσία.

Έχοντας γεννηθεί μέσα και έξω από τους αγώνες, ο αναρχισμός έχει σαφώς κάτι να προσφέρει με την τακτική της οικοδόμησης μιας προσχεδιασμένης ενέργειας, που βασίζεται άμεσα στα κινήματα καθώς και με το όραμά του για μια μετα-καπιταλιστική και μετα-κρατική κοινωνία που ορίζεται από την άμεση δημοκρατία και την αυτοδιαχείριση, και μιας οικονομίας με βάση την ικανοποίηση των αναγκών. Παρά την ύπαρξη αναρχικών ομάδων στην Ελλάδα, ο αναρχισμός, ωστόσο, εξακολουθεί να μην αποτελεί σημαντικό ρεύμα μέσα στην ελληνική εργατική τάξη. Αν οι αγώνες πρόκειται να προχωρήσουν σε μια φάση επίθεσης αυτό θα πρέπει να αλλάξει. Αν δεν γίνει, μεγάλα τμήματα των εργαζομένων και των φτωχών θα επαναλάβουν τα ίδια λάθη του παρελθόντος – ψηφίζοντας κάποιους πολιτικούς στην απεγνωσμένη επιθυμία ότι θα φέρουν την αλλαγή, και ελπίζοντας ότι αυτοί οι πολιτικοί θα το κάνουν αυτό μέσω του κράτους.

Σε όλη την ιστορία αυτό έχει οδηγήσει τους αγώνες σε ένα αδιέξοδο. Όπως προέβλεψε ο Μπακούνιν και η ιστορία έδειξε, χρησιμοποιώντας το κρατιστικό μονοπάτι δοκιμής και απόκτησης της ισότητας και της ελευθερίας αποδείχτηκε "εντελώς καταστροφικό για τις μεγάλες μάχες του λαού» [2], επειδή αυτός ο δρόμος δεν καταργεί και ποτέ δεν κατάργησε την ταξική εξουσία αλλά άλλαξε απλώς τη σύνθεση της άρχουσας τάξης. Στην παρούσα φάση της κρίσης είναι επιτακτική ανάγκη να μην επαναληφθούν τα λάθη του παρελθόντος, γιατί αν επαναληφθούν, η κατάσταση της εργατικής τάξης όχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά και σε μεγάλα τμήματα του κόσμου, θα γίνει ακόμη πιο δύσκολη.

Είναι, επομένως, απαραίτητο –και όχι μόνο για την ελληνική εργατική τάξη– να συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε, αλλά και να επιτύχουμε την απόκρουση της σκληρής επίθεσης της τοπικής άρχουσας τάξης και του ιμπεριαλισμού. Αυτό είναι ζωτικής σημασίας για την εργατική τάξη σε όλη την Ευρώπη και διεθνώς. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι τα μέτρα λιτότητας στην Ελλάδα χρησιμοποιούνται από τις κυρίαρχες τάξεις σε πολλές χώρες ως ένα προσχέδιο. Πράγματι, αν η ελληνική εργατική τάξη μπορεί να κερδίσει και να σταματήσει τις επιθέσεις, θα μπορούσε να αποτελέσει παράδειγμα για την εργατική τάξη σε όλο τον κόσμο, και θα μπορούσε, λαμβάνοντας υπόψη τις σωστές συνθήκες, να είναι ο καταλύτης για τη μετεξέλιξη των αγώνων της εργατικής τάξης από αμυντικούς σε επιθετικούς εντός και εκτός Ευρώπης.

Σημειώσεις

(i) Berkman, A. 1929. The ABC of Anarchism. Vanguard Press: United States, p. 31

(ii) M. Bakunin, [1866] National Catechism, in S. Dolgoff (ed), 1971, Bakunin on Anarchy. George Allen & Unwin: Britain, p. 99.

*Το κείμενο αυτό δημοσιεύτηκε στα

<http://zabalaza.net/2012/04/12/class-war-and-imperialism-in-greece/>

<http://www.anarkismo.net/article/22511>

και <http://ngnm.vrahokipos.net>

** Ελληνική μετάφραση «Ούτε Θεός-Ούτε Αφέντης», Μάης 2012.